

Witte
Spijkerbroeken

Witte
Spijkerbroeken

Marieke Pallada

Schrijver: Marieke Pallada
Coverontwerp: Erik Roeterdink
ISBN: 9789402145878
© MariekePallada

Proloog

De zoveelste onoverzichtelijke bocht.

De zoveelste irritante Italiaan die op de claxon slaat.

Ad was het rijden op deze weg niet gewend en wist dat zijn rijgedrag de Italianen irriteerde. De smalle doorgaande weg langs het Lago Maggiore was amper breed genoeg om twee vrachtwagens elkaar te laten passeren. Hij deed rustig aan, maar begon heel langzaam zijn rust te verliezen aan hoofdpijn en irritatie aan die vervelende Italiaanse weggiraten.

Na dertig toerbussen en evenveel vrachtwagens op het smalle weggetje ontweken te hebben, begon Ad vreselijk uit te kijken naar zijn eindpunt. De bordjes die vertelden dat Verbania nog tien kilometer rijden was, leken al tien kilometer lang langs de weg te staan. Hij vroeg zich af of een Italiaanse kilometer niet toevallig drie Hollandse kilometers besloeg.

Ad was het afgelopen jaar al verschillende keren in Italië geweest en hij was geen fan van de wegen. Maar dit sloeg werkelijk alles. Voor de hoeveelheid verkeer dat hier reed had hier minstens een dubbelbaans snelweg moeten liggen. Tot zijn opluchting zag hij dat hij de pont naar Laveno voorbij was. Dat was een belangrijk punt op de routebeschrijving van zijn partner geweest. Nu zou het niet ver meer zijn. De terugweg zou hij oversteken en niet meer langs de idyllische kust van het meer rijden. Hij prefereerde een betere weg boven een mooi uitzicht en hij moest toch nog naar Lugano om spullen af te leveren.

In zijn ooghoek dook opeens een scooter op. De weg van rechts had hij niet gezien. De wielen gierden over het hete asfalt toen Ad met twee voeten op de rem trapte. Er volgde een klap waarna een oorverdovende stilte viel. Bedeesd stapte Ad uit en liep om de

wagen heen. De scooter lag op zijn kant en de berijder stond met zijn helm in zijn hand over zijn gezicht te wrijven.

'Alles goed?' vroeg Ad.

De jonge Italiaanse man keek van Ad naar de vrachtwagen en begon een tirade. Het Italiaans was al een groot vraagteken voor Ad en nu hij in deze taal ook nog uitgescholden werd, wist hij dat dit de allerlaatste keer was dat hij in Italië was geweest. Door de grote mond van de jongeman wist hij dat zijn 'slachtoffer' niets mankeerde en keek toen naar de scooter. Het lag op zijn kant en naast een paar krasjes was het ding nagenoeg onbeschadigd. Er was niets te zien van een botsing met de vrachtwagen. De scooterrijder was waarschijnlijk alleen uitgeweken en onderuit gegaan. Toen Ad het stuur wilde pakken om de scooter overeind te zetten trok de jonge Italiaan de man aan een arm, pakte de scooter en ging er met een kwaad hoofd op zitten, zijn helm nog in zijn handen geklemd. Hij vroeg iets aan Ad, dit keer rustiger.

Hoofdschuddend en schouderophalend liet Ad blijken dat hij er echt niets van begreep.

Na een diepe zucht keek de jongeman om zich heen en wachtte.

Ad begreep weinig van de situatie en wilde naar de cabine lopen om zijn telefoon te pakken. Misschien kon zijn partner Falcone helpen. Dat was tenslotte een Italiaan.

Voordat hij om de vrachtwagen heen kon lopen stopte er een wit met blauwe auto. Het woord op de zijkant had veel weg van het Nederlandse 'politie'. De moed zonk Ad in de schoenen.

Terwijl de agenten de jongeman ondervroegen bleef Ad tegen zijn vrachtwagen aan staan. Het kleine beetje schaduw gaf hem wat verkoeling op deze zinderend hete dag. Hij hield de agenten en de jongen in de gaten en zag dat er al een grote groep mensen om hen heen stond. Nieuwsgierige ogen focusten zich op hem en twee oudere dames maakten er geen geheim van dat ze over hem stonden te praten. Druk gebarend naar de vrachtwagen en de scooter waren ze van een kleinigheid waarschijnlijk de grootste roddel aan het maken die het dorp vandaag te horen zou krijgen.

Met zijn zakdoek veegde Ad het zweet van zijn hoofd. De paar haren die zijn schedeldak nog rijk was, plakten aan zijn zongebruinde hoofdhuid. Uiteindelijk kwamen de agenten naar hem toe. Ad bad dat ze Nederlands konden, want hij had nooit een andere taal geleerd.

De mannen namen rustig de tijd om hem wat uit te leggen, maar Ad verstond er niets van. Terwijl ze een pauze inlasten en hem vragend aankeken haalde hij zijn schouders op.

‘Het spijt me, maar ik spreek geen woord Italiaans.’

De twee mannen zuchtten en de geduldige uitstraling verdween. Met een gevaarlijke blik in zijn ogen begon de oudste agent hem toe te spreken in de taal die Ad als Engels herkende. Ook deze taal begreep hij niet en wederom haalde hij zijn schouders op. De jonge agent tikte de ander op zijn schouders om hem op het kenteken van de vrachtwagen te attenderen. De Engelse woorden die toen gezegd werden herkende Ad maar al te goed.

‘Stupid dutchman.’

De jonge Italiaan zat op zijn scooter en glimlachte gemeen naar Ad. Dat was de druppel en Ad liep naar de deur van de cabine. Ze dachten waarschijnlijk dat hij ervandoor wilde gaan en de agenten pakten hem bij zijn armen.

‘Ik ga alleen mijn telefoon pakken,’ foeterde Ad en hij probeerde zich las te trekken. Hoofdschuddend hielden de agenten hem vast en trokken hem naar de voorkant van de vrachtwagen.

‘Ik wil verdomme alleen even mijn telefoon pakken!’ schreeuwde Ad en trok zich los.

Hierop reageerde de agenten meteen. Ze wierpen Ad met zijn buik tegen de vrachtwagen, draaiden zijn polsen op zijn rug waarna ze hem direct een paar boeien omdeden. Zachtaardig ging het niet en het koude metaal striemde meteen in Ads polsen.

Het duizelde Ad. Waar was hij in vredesnaam in beland? En nog belangrijker, hoe kwam hij hier uit?

Het beeld van zijn dochter spookte opeens door zijn hoofd. Ze was geslaagd voor haar HAVO en zou volgende week een groot feest

geven. Hij vroeg zich af of Falcone hem hier uit zou krijgen zodat hij dat mee kon maken. In zijn ooghoek zag hij een grote zwarte auto stoppen. Hij hoorde het portier open gaan waarna Italiaanse woorden werden gewisseld. Verbaasd voelde Ad hoe zijn boeien weer losgemaakt werden. Terwijl hij over zijn polsen wreef nam hij verbaasd de overdreven excuses van de agenten in ontvangst. De scooterrijder was nergens meer te zien, net als de mensenmenigte die had staan kijken. De mensen die nog aanwezig waren wierpen behoedzame blikken zijn kant op.

Een man in een zwart blouse en spijkerbroek was naast Ad komen staan. Hij nam zijn bril af en keek hem bezorgd aan. Ad herkende de oudste zoon van Falcone meteen. Cino Falcone was op en top een zakenman en had hier in het noorden van Italië een groothandel in kleding. Sinds Ad partner was van Falcone reed hij nog wel eens voor diens zonen. Cino woonde hier in Verbania, Dorian in Varese. 'Gaat het, Meneer Van de Klift?' vroeg de Italiaan beleefd.

Ad knikte. 'Ja, dank je. Wat ben ik blij dat jij hier toevallig langs kwam.'

'We hadden je eigenlijk al verwacht dus ben ik een rondje gaan rijden om te zien waar je uithing.' Hij knikte naar de weggrijdende politieauto. 'Van hen heb je geen last meer.'

'Dank je.'

'Geen dank. Je weet waar je moet zijn?'

Ad knikte. 'Gelukkig heb ik een Tomtom.'

Cino glimlachte breed, een glimlach die hij maar al te goed kende. Falcone's jongste zoon Toni woonde nog thuis en zo te zien was hij niet de enige Falcone met een betoverende glimlach. Hij had zijn dochter erbij weg zien smelten. Het was een glimlach die hij maar al te graag bij de man van zijn gezicht wilde slaan.

Cino stapte weer de auto in en reed weg. Ad keek de grote zwarte Lexus na en besloot zijn lading na te kijken. De klap die hij had gehoord was niet door de scooter gekomen. Waarschijnlijk was door de plotselinge remactie zijn lading omgevallen.

Tot ergernis van de automobilisten opende Ad de achterklep van zijn vrachtwagen. Het was zoals hij verwachtte: een stapel dozen met kleding was omgevallen.

Terwijl hij de dozen weer netjes opstapelde begon het geclaxonneren weer. Ditmaal hadden ze gelijk. Hij stond met zijn vrachtwagen gruwelijk in de weg. Ad vroeg zich af of die Italianen geboren werden met een toeter in de handen, want om het minste begonnen ze zich af te reageren op de claxon.

De laatste doos was op een stapel tuingereedschap terecht gekomen. De hoek was kapot en een cultiveerhark had de inhoud bloot gelegd. Voorzichtig trok Ad de hark uit de doos waarna hij de doos overeind zette. De kapotte hoek liet een wit spoor achter op de vloer van de laadruimte. Zich afvragend wat het witte spul was haalde Ad zijn vinger door het goedje. Toen hij beseftte wat het kon zijn, trok hij direct zijn hand terug. Voorzichtig trok hij de doos verder open. Onder de wit geworden spijkerbroeken zat een pakket dat hem maar al te bekend voor kwam. Op het nieuws had hij wel eens beelden gezien van pakketten drugs die de politie had onderschept, en deze leek daar verdacht veel op.

Falcone verwachtte hem ieder moment bij zijn bedrijfspand, Ad moest snel handelen. Zo goed mogelijk sloot hij de doos en borg hem op tussen de spullen die hij bij een tuincentrum in Lugano af moest leveren. Het witte poeder veegde hij weg, de vrachtwagen uit. Met een zwaar hart ging hij weer achter het stuur zitten. Die laatste kilometer naar het bedrijfspand was de zwaarste in zijn leven. Het zou ook de laatste kilometer zijn die hij voor Falcone had gereden.

De deal die de Italiaan hem had aangeboden om zijn bedrijf te redden was al te mooi geweest om waar te zijn. Nu wist hij ook waarom. Hoeveel kilo drugs had hij al de grenzen van Europa overgebracht? Hoeveel mensen had hij voorzien van hun verslavende middelen? Hoe naïef had hij kunnen zijn dat Falcone zijn bedrijf op de rit kon houden na de dood van zijn vrouw. Nu wist hij ook waarom en het beviel hem helemaal niet.

Hij kon met de drugs naar de politie, maar dan zou hij medeplichtig worden bevonden en net als de drugsbaron worden opgesloten. Waarschijnlijk had Falcone goede connecties en zou hij zo weer op straat staan. De rest van zijn leven zou Ad achterom moeten kijken of er geen zwarte Lexus achter hem aan kwam waarin iemand een pistool op hem richtte om hem naar de volgende wereld te helpen. Nee, naar de politie gaan was geen optie. Hij moest tenslotte ook aan zijn dochter denken. Misschien zou Falcone willen luisteren en kon hij de man tot rede brengen om hem en zijn bedrijf met rust te laten. Hij ging liever failliet dan dat hij zich inliet met drugsdealers.

Hij draaide het terrein van Falcone op waar de zwarte Lexus van Cino al stond te glimmen. De man stond zelf naast de wagen met die alom vertegenwoordigde glimlach op zijn gezicht. Vier stevig gebouwde mannen kwamen uit de open roldeur van een grote loods.

Ad opende de achterklep en keek toe hoe de mannen de dozen met 'broeken' uitlaadden. Het was moeilijk om normaal gedrag te vertonen na de vondst van de drugs. Hij wilde van alles doen om maar onder die vreselijk olijke blik van Cino uit te komen. Terwijl de man tevreden toe stond te kijken hoe een fortuin aan witte poeder uit werd geladen, wilde Ad alleen maar wegrennen. Hij hield zich in en lachte gemaakt toen hij de laadklep weer sloot. Hij ging niet op de uitnodiging van Cino in om wat te drinken. Met de smoes dat hij diezelfde dag de rest in Lugano moest brengen vertrok hij meteen weer.

Terwijl hij bij de pont naar Laveno stond te wachten sloeg hij zijn handen voor zijn ogen en twijfelde of hij het water in zou rijden. Na de dood van zijn vrouw anderhalf jaar geleden had hij hetzelfde gevoel gehad. Een einde maken aan zijn leven zou alleen zijn dochter Sonja in de problemen brengen. Voor haar leefde hij nog, voor haar zou hij naar het einde van de wereld reizen om te doen wat nodig was. Maar drugs rijden zou hij nooit doen. Dat hij het zonder te weten toch had gedaan was niet meer terug te

draaien. Wat hij ook met deze kennis zou doen, de rest van zijn leven zou hij achterom moeten kijken of er niemand een pistool op zijn hoofd gericht hield. Misschien was het niet zo erg en was zelfs Falcone slachtoffer. Ad besloot de man te benaderen met de doos die hij achter had gehouden. Misschien konden ze hier samen uit komen zonder dat de politie zich ermee hoefde te bemoeien.

Ondertussen was hij het pontje opgereden. Het dubbeldeks bootje was zichtbaar een afdankertje en ze konden alleen één dek gebruiken. Maar het was bruikbaar en daar maakte Ad gretig gebruik van. Alles beter dan weer om dat meer heen te moeten rijden. Terwijl het bootje rustig schommelde, focuste Ad zich op het feestje van zijn dochter en het prachtige cadeau wat hij voor haar had gekocht. Ze verdiende ze beide. Wat zou ze blij zijn.

1 Sonja

Het was niet de prachtige cijferlijst van haar eindexamen HAVO waarvan ze stond te zwijmelen. Ook niet van de aandacht die Richard haar op dit moment gaf. Zijn woorden gingen het ene oor in en het andere oor uit terwijl Sonja over zijn schouder naar de andere kant van de gang keek. Daar stond Toni, de jongeman die Sonja's dromen vaak bezocht. Stiekem droomde ze van zijn kussen en strelingen.

Zijn vader was een reddende engel voor haar vader geweest, hij voor haar. Ze had lang in de rouw gezeten om haar moeder die anderhalf jaar geleden was gestorven en met zijn komst was ze het leven een stuk positiever gaan zien. Terwijl het bedrijf van haar vader op het randje van faillissement verkeerde, had Falcone hen een aanbod gedaan waar ze niet onderuit hadden gekund. Ze kenden de man via het werk van haar moeder en hij was altijd geïnteresseerd geweest in hun kleine transportbedrijf. Ze kende Toni nu al een jaar en ze durfde hem nog steeds niet te benaderen. Alsof de jongen haar gedachten kon lezen keek hij haar recht aan. De glimlach die op zijn gezicht verscheen deed het bloed in haar aders koken. Hoe kreeg hij het voor elkaar haar iedere keer zo te laten blozen? Sonja keek weg en ontdekte dat Richard haar recht aan stond te kijken en was opgehouden met praten.

'Heb je wel geluisterd naar wat ik zei?' vroeg hij.

'Sorry, ik werd even afgeleid,' zei Sonja verlegen.

Richard keek om en zijn gezicht vertrok toen hij Toni ontwaarde. Hij zuchtte diep waarna hij zich weer naar haar omdraaide. Het was geen geheim dat Richard gigantisch jaloers was op Toni. Zo lang ze Richard kende was hij al verliefd op haar. Daar had hij nooit een geheim van gemaakt en zijn eerlijkheid was Sonja een

hoop waard. Ze had hem in haar hart gesloten, maar als vriend, niet als potentieel lover.

‘Dus je vind het oké dat ik voor de muziek zorg?’ vroeg hij haar.

Sonja probeerde zich te concentreren op het gesprek met Richard, maar dat lukte niet. ‘Ik vind het prima. Zorg je er wel voor dat alles op donderdag al in de loods staat?’

Richard knikte. ‘Natuurlijk, en dan help ik je ook om de boel te versieren.’

Hun gesprek werd verstoord doordat Toni erbij kwam staan.

‘Hoe gaat het Sonja?’ vroeg hij terwijl hij met een charmant gebaar haar een handkus gaf. Ze bezweek bij die zwoele blik in zijn ogen en die glimlach waarbij ze smolt. ‘Heb je je boeken al weggebracht?’

Richard ging ongemakkelijk tegen de muur staan en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Dat heb ik voor haar gedaan,’ zei hij. ‘Wat ga jij eigenlijk doen na de vakantie?’

Toni glimlachte. ‘Ik ga na Sonja’s feest naar mijn broer in Italië. Eerst een paar weken feesten om daarna wat te werken. Ik ga in september met een opleiding bedrijfseconomie beginnen.’

‘Kijk eens aan,’ zei Richard zichtbaar geïrriteerd. ‘Het zou mij niets verbazen als je ook in het bedrijf van je vader aan het werk wordt gezet.’

‘Daar is anders niets mis mee, Richard,’ antwoordde Toni. ‘Dat is beter dan in de voetsporen van jouw vader te treden. Hier in Nederland zijn de agenten net dranghekken. Ze staan er om de mensen te beschermen maar mogen niets anders doen. Als ze zelf eens een klap uitdelen worden ze als een kapot dranghek aan de kant gezet om daarna op de schroothoop te belanden. Daar zie ik jou ook nog voor aan. Met zo’n rode overall aan.’ Toni’s bruine ogen kregen een gevaarlijke glans, maar verder bleef de glimlach net zo charmant als hij al was.

Richard echter liep rood aan en Sonja zag een spiertje onder zijn oog trillen. Dat deed het altijd als hij woedend werd. Als ze niet tussenbeide zou komen dan kon het flink uit de hand lopen.

‘Dan hoop ik dat je net als je broers in Italië gaat wonen,’ zei Richard. De woedende ondertoon kon hij niet uit zijn stem houden.

‘Daar zou ik maar niet op rekenen,’ zei Toni. ‘Het is de bedoeling dat ik het bedrijf hier in Nederland over ga nemen en dat mijn vader van zijn rust gaat genieten. Geloof me, met het transportbedrijf van Sonja’s vader erbij is het de moeite waard.’

Met een gratie als van een prins kuste Toni Sonja’s hand opnieuw en liet de twee alleen. Na vier stappen hield Toni in en draaide zich nog een keer om.

‘Ik heb heel veel zin in je feestje, Sonja. Als ik nog wat kan doen, zeg je het maar.’ Na een knipoog verdween hij tussen de andere leerlingen.

Richard zuchtte en wilde wat zeggen, maar Sonja was hem voor.

‘Zeg niets, alsjeblieft.’

Hij sloeg zijn ogen neer en pakte zijn tas van de grond. Eindelijk hadden ze hun boeken ingeleverd en Richard had haar geholpen met de onhandelbare doos vol gezeur. Het jaar was zwaar geweest, maar ze hadden het beide gered. Ze waren beide geslaagd en zouden dat gaan vieren met een knalfuif. Sonja had haar vader bereid gevonden de loods achter hun huis ter beschikking te stellen. Sinds ze drie vrachtwagens hadden verkocht, bleven er nog maar twee over. Die konden met gemak op het erf van de oude boerderij staan.

‘Zullen we vanavond wat gaan drinken?’ vroeg Richard.

‘Sorry lieverd, maar ik ga vanavond met Maike uit. Koopavond, weet je nog?’

De teleurstelling die ze op het gezicht van haar vriend zag wist ze tegenwoordig te verdragen. Ze hoopte dat hij ooit zou accepteren dat ze niets anders wilde dan vriendschap. Ze zag Maike aankomen en raapte haar verlichtte tas op.

‘Kom anders morgen langs. Dan kunnen we bekijken of we genoeg stroomaansluitingen hebben voor de muziekinstallatie. Als het goed is komt mijn vader vanavond thuis en kan hij helpen. Dat zal

hij leuk vinden.' Ze gaf hem een lieve glimlach in de hoop dat het zijn teleurstelling zou verzachten, en liep met Maike naar de fietsen.

Buiten liet ze haar blik over de andere leerlingen dwalen in de hoop een glimp van Toni op te vangen. Tevergeefs, hij was al weg.

2 Richard

Richard kon wel janken. Terwijl Sonja wegliep met haar vriendin Maike, kneep hij zijn tas bijna fijn. Frustratie en teleurstelling kampten om voorrang. Hij wist dat Sonja hem nooit anders zou zien als een goede vriend, maar waarom had hij zoveel hoop op iets meer dan vriendschap? Hij werd warm van haar glimlach en hij wilde haar het liefst kussen.

Het was overduidelijk dat ze hem niet wilde. Haar oog was gevallen op Toni, de pasta etende bruinoog die ieder meisje kon krijgen met die charmante glimlach van hem. En uitgerekend hij moest het hart van Richards droommeisje stelen.

Zolang Sonja hem beschouwde als een vriend accepteerde hij dat en zou hij ieder moment met haar koesteren. Hij was blij dat ze haar vervolgopleiding ook in Arnhem zou gaan volgen, net als hij. Ze zouden nog veel met elkaar op kunnen trekken.

‘Trek niet zo’n zuur gezicht. Daar krijg je grijze haren van.’ De brede grijns van Peet verscheen in Richards blikveld en haalde hem uit zijn mijmeringen.

‘Haha, daar moet je minstens net zo oud voor zijn als jij,’ grinnikte Richard. ‘Wat doe jij hier?’

Richards broer trok de geplette tas uit zijn handen en trok hem aan een arm mee. ‘Als ik toch geen agenda voor jou bijhield, zou je zelfs vergeten dat we vandaag met Stef de grote geluidsboxen op zouden gaan halen. Was je dat echt al vergeten?’

‘Ik ben bang van wel.’

‘Teveel bezig met een bepaald persoon?’ De toon die Peet altijd aansloeg als het om Sonja ging irriteerde hem. Zijn oudere broer had al ruim twee jaar verkering met een prachtige meid uit een naburig dorp. Iedere keer als hij Richard kon plagen met het feit

dat hij nog geen meisje had, deed hij dat. Tot grote ergernis van Richard.

Ondertussen waren ze naar buiten gelopen en stonden ze voor de school.

‘Dit ga je niet menen. Ik stap echt niet in die bak,’ zei Richard terwijl hij stil bleef staan.

‘Mijn auto staat bij de garage dus mocht ik de auto van pa meenemen. Stap in en zeur niet zo.’

Met tegenzin stapte Richard in de gloednieuwe politieauto. Het interieur rook zelfs nog helemaal nieuw, ondanks dat hun vader altijd rookte in de auto. De hoeveelheid knopjes en displays op het dashboard verbaasde hem iedere keer weer. In tegenstelling tot Richard wist Peet altijd waar alle knopjes voor waren. Maar daar had hij ook voor geleerd. Richard was de eerste in drie generaties die niet het politievak in wilde.

De snelweg gleed onder hen door terwijl ze richting Utrecht reden. Daar zouden ze eerst Stef ophalen en daarna naar de man die de boxen op internet te koop had aangeboden. Het was een koopje geweest en de geluidsboxen waren ideaal voor het feest van volgende week. Met een oude versterker ertussen zouden ze een flinke herrie moeten kunnen maken.

‘Wat moet ik doen?’ vroeg Richard. ‘Hoe kan ik indruk op haar maken als die verdomde Italiaan constant in mijn vaarwater zit.’

‘Geduld broertje, geduld. Ooit heeft ze genoeg van die casanova en huilt ze uit in jouw armen. Let op mijn woorden. Blijf haar vriend en wie weet waar die vriendschap eindigt.’

‘Jij hebt makkelijk praten. Jij hoeft niet iedere keer dat gezwijmel te zien als hij weer in de buurt is. Je had haar daarnet moeten zien. Ze smolt weg bij de handkus die hij haar gaf. Om misselijk van te worden.’

‘Ik heb het met je te doen. Is die vriendin van haar niets voor je? Die Maike?’

‘Hoe kun je dat nu zeggen. Sonja is alles voor me, dat weet je.’

'Ik heb geleerd verder te kijken dan wat je niet kan krijgen. Wie weet wat die nieuwe school je brengt. Leuke meiden, nieuwe vrienden en een studentenleven. Zuipen tot in de vroege uurtjes en iedere dag een nieuwe meid aan je arm.'

Richard deed zijn armen over elkaar. 'Ik blijf thuis wonen.'

'En ik wordt monnik.'

Richard wilde een tegenwerping maken, maar hield zijn mond. Hij wist dat hij deze conversatie toch niet kon winnen. Zijn broer was vijf jaar ouder en had zijn eerste opleiding tot rechercheur al afgerond. Zijn vader had graag gezien dat Richard ook in zijn voetsporen was getreden. Techniek had zijn aandacht getrokken en hij wilde dolgraag naar de school waar Stef ook op zat. Stef had het eerste jaar autotechniek al achter de rug en onderhield voor zover hij kon het wagenpark van Sonja's vader. Volgend jaar zou Richard hem helpen en zijn werkzaamheden aan het lijstje van excuses om Sonja te zien toevoegen.

Nu moest Richard zich focussen op het feest van volgende week. Als hij dit verknalde zou hij Sonja misschien de hele vakantie niet zien.